

Supka Magdolna

Üzenet a túlvilágra a tölgyek alól Kondor Bélának

Míg felkelsz széjjelnézni, dugd ezt kérek a párnád alá, mert... (mert Rólad írni, vélik itt, szakmai irály kérdése csupán), de Neked írni, oda, hol a „felhők szeme rebben” (A. J. megfigyelése a margitszigeti tölgyek alatt) – és éppen én..., hiszen tudod, s hittük, én vagyok a soros! De Te előzve rajtoltál. Késve a játékevezető sípolt, mikor a döntés már nem ide tartozott. Rád sem, mert sietős felszökésed ott, mintegy érdekedben, máris elfogadtott.

„Más a játékszabály!” – erre döbrentünk. Kurtán, ridegen – tábla a kaszinó előtt. Nem az, hogy nem vagy többé, vagy hogy sírni kéne – hanem ez a rád csapódott ajtó... A baj az volt, hogy még látni véltük emitt kereső védtelen szemedet... Fiú ez – fiú még!

Vackunkra kotródtunk. Egymáshoz se szóltunk. Csak tudtuk egymásról, hogy látjuk. Évekig némán.

Míg nagy sokára, most nemrégiben csak – nem több egy fuvallatnál – valami megemelte a fejem. És aztán jött, jött a kifejezhetetlen, így, ahogy most idézem újra, hogy el ne vétsem, jött, mint lépésre a lépés a kötélen, nem nézem, csak érzem, előbb csak érintve a következőt, latolom soká, s mielőtt ráállnék – elhagyom a véltet, lebegve folytatom, mert most már hallani is vélem, mint lefogott húrban a hangot, pendítés előtt: készen áll már a Téged formáló szó. De jaj, ha kimondom – egy nyolcadnyi csupán a hamisból, tiszta hallásodnak – és el-tűnsz! Többé visszakeresni – szavak között Téged?! –, ki csak egyszer sejtlettél így...

...hajnalban barna álmom volt. Erdő. Magas, mély. Öblös. Csak a benyomásom az, hogy barna, a színét nem látom. A közege sűrűll. Nem létezik a „kint”. Nem lehet kikiváncozni belőle. Csak ottlét van. Huzamos. Semmiféle zöreje. Nem lép, nem kúszik, nem röppen fel semmi. Ebből csak az következik, hogy csend van. Mert ahhoz is reláció kell. Legalább emlékképe a nesznek. Az sincs.

Semmi mást nem mondhatok, mint azt, hogy egyszer csak kínálás történik. Olyasmi, mintha a mádnak kitesznek valami eledelt... De nincsen gazdája a kitevésnek. Gondolom – ilyesmi történhetett Veled, nagyban, AZ után.

Akkor nem gondoltam semmire. A szemem már nyitva volt. Még vastagon vett körül ez a természeti helyzet, delejezett a némaság.

De azért valami iramlik. Bennünk? Körülöttünk? Ablaktalan világhuzat óriáskereke seper?... *Valami elvisz Tőled...* halló, úrfi! Mondom a fontosat! Fekete és szöke hajjak lengenek utánad... Egyetlen szem érett meggyért földre

nyúl az a kéz, mely kihülő homlokod utoljára érintette... Most már minden gazdátlan gyümölcs az övé, az évszakok illata is, és egyáltalán, minden, ami elvehetetlen... Hallasz? Hallasz még?! Adj jelet, hogy találkoztál-e a macskáddal, aki úgy süvített égnek, mint a szívbe fúródó golyó!... Aki előre ment, bókolni a Halálnak, készíteni a puha utat, Neked. Hogy mire megérkezel, hozzád dörgölhesse hullámozó oldalát, áramtelített szőre serceghesse hajladozva: lám – ez úrfi, itt a túlontúlvilág...

Méghogy találkoztatok-e!

Szikrát váltottatok! Hozzánk villám csapott. Égi kuglizásból görbült hahotád, elemek közt elemekben, játszottál!... Aztán hirtelen lehuppant, ionizált csend jött. A mélyen Te hunytál, úgy tűnt – túl sokáig... Most – közege a lég. Sósan áramlik tengerleheleted szigetünk partjára. Jelezz! Naptártalan idődből gyorsan ketyegő perceinknek, hogy felismerjünk rajzod groteszkjéből... A folytonosság megrendítő intelmét írd át égi rögtönzésed nekünk oly ismerős commedia dell'arte-jára. Jelezz!

...most surrogás a térből. Éles kanyarral vágódik kéményre a Sirálykirály, hangja felcsikordul: órozdsza – soká hallgattál, öregajtáját ránk nyitod – tódulnak seregded fehér nyilai, sirályok – süvítve, sikoltva, nyerve... Rájuk mordulsz hétszermélyen, huó! huó! – nyüzsitének hunyászan, pityegnek selypesen, hő-hözve már-már csitulnának –, de felhápog hisztériásan egy, ahogy szokott, és rábrekeg a himje unka-hangon, így megy ez tovább – míg kulacsotyogással be nem tömi tátogó szájukat a tó, lég, fény, mámor – mindegy. Mindegy, hogy *sirálykutyalólúdbékamindenállatemberhangja* – áll a bál, életre-halálra, mindegy, kánkán, rock vagy *égakunyhóropogánád!*... Jaj úrfi! Nagy a torpanás... szédülünk!... s a vakító végleges Szelidségben, ime, most nyújtod gáláns kezéd, boldog-boldogtalan sirálykisasszonyod, Margitkirálylány a Nyulak szigetén – mint holt anyánk élő keze suhantok át hajunk felett... Mi, itt a tölgyek alatt hallgatunk. Hozzád. Hajnalban talán barna álmunk lesz.